

Egy sportember aki nem felejtette el, hogy honnan indult

Ötven éves osztálytalálkozóra tért vissza szülőfalujába Besenyőtelekre Simon János, a helyi sortbarátok, foci szurkolók számára mind a napig csak Őcsi. Pédaként szolgálhat a mai fiatalok számára a sportban és a tanulásban elért eredményei, munkája, hozzáállása is. A vállalkozók részére pedig az, hogy soha nem feledte a gyökereket, nem feledte, hogy honnan indult. Amikor csak lehetősége volt segítette a települést a sport és más területen is.

A találkozó apropójából barátként találkozott Uri József helyi testnevelővel. Beszélgetésből az alábbiak derültek ki:

- Gyerekkorunk a fociról szólt. Ha már meghallottam, hogy a haveroknál pattog a labda már szöktem is otthonról. Volt is konfliktus belőle, hisz hol a meggyet kellett volna szedni, hol a kukoricát kapálni, vagy más mezőgazdasági munkában segíteni. Abban az időben gyerekek sokkal jobb volt lenni, mint napjainkban. Azóta is hiányzik az a familiáris, családias hangulat, mely akkor volt. Mi gyerekek együtt nőttünk fel, egymáshoz jártunk játszani, enni. Családokkal együtt ültünk a lépcsőn és hallgattuk a Szabó család a rádióban.

- Hálás szívvel gondolok a volt általános iskolai tanáraimra, akik jó alapokkal indítottak el. A gimnáziumot Füzesabonyban végeztem el, majd az egyetemen először vegyészmérnöki diplomát szereztem Budapesten. Ezután nyertem felvételt a Közgazdasági Egyetem Külgazdasági szakára. A felvételnél itt már segített az hogy profi labdarúgó voltam a fővárosban.

- Nostalgiaival gondolok vissza azokra az évekre, amiket Besenyőtelken töltöttem és eldőlt az, hogy focista leszek. Nagyon sokat köszönhetek azoknak, akik neveltek: Nagy Albert és Szakál Miklós. Ez utóbbi a falu Minarik Edéje volt, hisz edzőként, de mosodásként is tevékenykedett. Jó visszagondolni azokra a helyi focistákra akikről sokat tanultam /Szakál testvérek, Czako testvérek, Tuza testvérek, Hudák Pista. /

- Viszont mind a mai napig legszorosabb baráti szálak fűznek az akkori két osztálytársamhoz Homonnai Istvánhoz és Szabó Endréhez /Csülökhöz/ akik a foci csapatban is társaim voltak.

- A labdarúgás befejezése után is maradtam a Ganz Mávagnál és itt nyelvtudásomnak köszönhetően először mozdonyokat adtam el Görögországba, Egyiptomba és Dél-Amerikába is. Majd nádudvari tsz-hez kerültem. Ebben az időben kerültem jó, baráti kapcsolatba egy osztrák üzletemberrel, aki az üzlettársam is lett és 10 évig a NIKE Közép- Európai kirendeltségének kizárólagos forgalmazói lettünk.

- Mit tanácsolnál a mai fiataloknak?

- Az én időmben a foci és a tanulás volt a kitörési lehetőség. E két terület volt az mely lehetőséget adott az érvényesülésre. Gyönyörű helyekre jutottam el, szinte bejártam az egész világot és a külföldön megtanultam azt, hogy ha valaki a saját területén ér el eredményeket, a saját erőfeszítései révén, arra büszkének kell lenni. Tanácsom az, hogy tanuljanak és sportoljanak. Soha ne adják fel! Akkor sem ha nehézségekkel találkoznak. Véleményem az, hogy nem igazán jó irányba mennek a dolgok.

Nekem is voltak nehéz pillanataim az üzleti életben is. /pl.: Volt, hogy elküldtük az árut, az érte járó pénz pedig soha nem érkezett meg./

Mondj néhány szót a családról.

- Lányom férjhez ment. Várom az unokákat. Fiam a Kertészeti Egyetemen tanul tovább. Kiköltöztünk Leányfalura. Besenyőtelekre már csak nosztalgiázni járok. Már régen voltam szülőfalumban és nagyobb fejlődést vártam. Pár évvel ezelőtt még vállalkozást is akartam a faluba hozni, de az önkormányzat nem nekem kedvezett. Ez egy kicsit rosszul esett. Ma már csak a szépre emlékezem.

A sporttól teljesen eltávolodtál?

-Nem. Még az üzleti életben is tevékenykedem, vannak külföldi ajánlataim is, de már ezerszer meggondolom, hogy mibe vágok bele. A sport területén is hasznosítom magam. Jelenleg a Vasas sport klub tenisz szakágának vagyok a vezetője. Itt főleg az utánpótláskorú játékosokkal foglalkozunk. Az elmúlt években pedig Szávay Ágnes menedzselését is én végeztem. Innen is üdvözlöm a megyei sportbarátokat, volt focistákat, munkatársakat és barátokat.

Uri József

